

TEMAT OGÓLNY:
PRAWDZIWE ŻYCIE KOŚCIOŁA

Poselstwo pierwsze

Podstawowe zasady prowadzenia życia kościoła

Wersety biblijne: 1 Kor 1:2, 10–13; 3:3–4; Ef 4:3–6; 1 J 2:27; Rz 14:1; Ps 119:140.

I. Musimy zobaczyć wyjątkowe podłoże jedności Bożych kościołów miejscowych i na nim stać – w początkowym okresie życia kościoła praktykowano jeden kościół w jednym mieście, w jednym mieście był tylko jeden kościół – Dz 8:11; 13:1; Obj 1:11:

- A. „Do kościoła Boga, który jest w Koryncie, do tych, którzy zostali uświęceni w Chrystusie Jezusie, powołanych świętych, ze wszystkimi, którzy wzywają imienia naszego Pana Jezusa Chrystusa w każdym miejscu, który jest ich i nasz” – 1 Kor 1:2:
1. To, że kościół jest „kościółem Boga”, odnosi się do zawartości kościoła w jego istocie.
 2. Kościół „w Koryncie” wskazuje na miejscowość Korynt, miejsca jego istnienia, wyrazu oraz praktyki kościoła; taka miejscowość staje się miejscowym podłożem kościołów miejscowych, na którym każdy z nich jest budowany; dlatego też miejscowość samorzutnie staje się podłożem kościoła.
 3. Ci, „którzy zostali uświęceni w Chrystusie Jezusie, powołani święci” są budulcem kościoła, jego strukturą.
 4. Zwrot „ze wszystkimi, którzy wzywają imienia naszego Pana Jezusa Chrystusa w każdym miejscu” wskazuje, że list ten był i będzie czytany przez ludzi w tysiącach miejsc we wszystkich pokoleniach; obecnie my również jesteśmy odbiorcami tej księgi.
 5. Chrystus „który jest ich i nasz” oznacza, że Chrystus jest działem miejscowych świętych w Koryncie, a także wszystkich świętych w jakimkolwiek miejscu, uczestniczących w społeczności (radowaniu się) Chrystusa, do której wierny Bóg powołał wszystkich wierzących – w. 9.
- B. Apostoł jako przedstawicielska władza Chrystusa, Głowy, potępiał podziały wśród świętych – w. 10–13.
- C. Chrystus nie jest podzielony – Chrystus jest jeden, niepodzielny i niepodzielony – w. 13.
- D. Podziały pochodzą z upadłego ciała, są według zwyczaju człowieka – 3:3–4.
- E. Potrzebujemy zobaczyć, jak wyglądają nasze praktyki w świetle upadku chrześcijaństwa, który wprowadza podziały i zamieszanie:
1. Nie uczestniczymy ani nie powinniśmy brać udziału w katolickiej herezji, protestanckich denominacjach ani jakichkolwiek wolnych grupach chrześcijańskich.
 2. Jednak uznajemy i przyjmujemy poszczególnych wierzących w Chrystusa, którzy wierzą w Pana Jezusa Chrystusa, którzy zostali odkupieni dzięki Jego krwi oraz odrodzeni za sprawą Ducha Świętego, i którzy nie wywołują rozłamów (Tyt 3:10), nie przyczyniają się do podziałów (Rz 16:17), nie oddają czci bożkom (1 J 5:21) ani nie żyją w grzechu (1 Kor 5:11), nawet jeśli są związani z którąś z wyżej wymienionych grup.
 3. Jesteśmy jedno ze wszystkimi wierzącymi, którzy są w Pańskim odzyskiwaniu na całym świecie, i zgodnie z zasadą Filadelfii wybieramy miłość do wszystkich braci – Obj 3:7.
 4. Nie mamy żadnego credo [formuły wyznania wiary]; mamy tylko jedyną w swoim rodzaju Biblię, właściwie przetłumaczoną i interpretowaną przez nią samą i zgodnie z nią.

II. Musimy ujrzeć i zachowywać jedyną w swoim rodzaju jedność powszechnego Ciała Chrystusa – Ef 4:34:

- A. Jedyna w swoim rodzaju jedność powszechnego Ciała Chrystusa jest z Ducha, a wierzący nie powinni jej niszczyć, lecz pilnie ją zachowywać w jednoczącej więzi pokoju – w. 3.
- B. W całym wszechświecie istnieje tylko jedno Ciało Chrystusa, którego zawartością jest Trójjedyny Bóg – w. 4–6:
 - 1. Jeden Duch jest esencją jego zawartości.
 - 2. Jeden Pan jest pierwiastkiem jego zawartości.
 - 3. Bóg Ojciec jest źródłem jego zawartości jako Ten, który jest ponad wszystkimi, przez wszystkich i we wszystkich w trójjedyności.
- C. Musimy ujrzeć i praktykować scalanie powszechnego Ciała Chrystusa:
 - 1. Bóg scalił Ciało ze sobą nawzajem (1 Kor 12:24); jest to scalanie wszystkich pojedynczych członków Ciała Chrystusa, scalanie wszystkich kościołów w określonych rejonach, scalanie wszystkich współpracowników, a także scalanie wszystkich braci starszych.
 - 2. Takie scalanie nie ma charakteru towarzyskiego, ale jest scalaniem tego Chrystusa, którym radują się, którego doświadczają, i w którym mają udział poszczególni członkowie, kościoły w danych regionach, współpracownicy i starsi.
 - 3. Scalanie to służy budowaniu powszechnego Ciała Chrystusa (Ef 1:23) i zwieńczeniu Nowej Jerozolimy (Obj 21:2) jako ostatecznego celu Bożej ekonomii zgodnie z Bożym upodobaniem (Ef 3:8–10; 1:9–10).

III. Musimy praktykować życie kościoła, poddając się zwierzchnictwu Pana i równoważeniu przez Ciało:

- A. Musimy uczyć się z Dziejów Apostolskich i z doświadczenia apostołów i starszych przedstawionego w piętnastym rozdziale tej księgi, aby nigdy samodzielnie nie podejmować decyzji; ponadto nie powinniśmy przekazywać sugestii innym ani dawać im instrukcji; nikt z nas nie jest do tego uprawniony:
 - 1. Nikt z nas nie jest Panem ani Władcą, Panem żniwa (Łk 10:2; J 4:35); tylko Pan Jezus jest Panem żniwa, Władcą i Głową Ciała i musimy Go czcić, nie podejmując decyzji w samych sobie.
 - 2. Jeśli powiemy innym, dokąd mają się udać, nie będą oni musieli się modlić; zamiast tego po prostu postąpią zgodnie z naszym słowem; czynienie tego to przywłaszczanie sobie pozycji Pana i czynienie siebie Panem; to dla Pana największa zniewaga.
 - 3. Każdy musi się modlić, dopóki nie osiągnie jasności co do prowadzenia Pana; każdy musi wejść w Pańską obecność i z Nim się skontaktować.
- B. Ze względu na poruszanie się Pana Ciało musi też nas zrównoważyć:
 - 1. Przypuśćmy, że bracia wiodący po wielu modlitwach otrzymują wielkie brzemię o pewną sprawę; to, co powinni wówczas uczynić, to poprzez społeczność przekazać swoje brzemię świętym i poprosić ich o modlitwę.
 - 2. Z czasem święci otrzymają od Pana osobiste prowadzenie i będą mogli zgodnie z nim się poruszyć; w ten sposób nikt nie będzie indywidualistą ani buntownikiem.

IV. Musimy praktykować kościelowy duchowy kodeks (duchowe zasady i przepisy), którym jest krzyż, Chrystus jako życie, Duch Święty, zwierzchnictwo Chrystusa, Ciało, ogólna postawa wobec współwierzących i Słowo Boże:

- A. Ołtarz w świątyni (Ez 40:47) oznacza krzyż Chrystusa i stanowi centrum nie tylko wewnętrznego dziedzińca, lecz także całego terenu świątyni; ten ołtarz, symbolizujący krzyż, jest w rzeczywistości centrum wszechświata:
 - 1. Jako centrum wszechświata krzyż wskazuje na wszechzawierającą śmierć Chrystusa, która włącza Boga, człowieka i wszystkie stworzenia; śmierć na krzyżu była uwolnieniem Boga (Łk 12:49–50; J 12:24) oraz położeniem kresu człowiekowi i wszystkim negatywnym rzeczom (Rz 6:6; Hbr 2:14; 9:26–28; Ga 6:14; Ef 2:14–15).

2. W śmierci Chrystusa Bóg przeszedł przez śmierć w człowieku, aby się uwolnić, a człowiek umarł w Bogu, aby został mu położony kres; śmierć Pana była Jego uwolnieniem; im więcej przechodzimy przez krzyż, tym bardziej Chrystus jako życie uwalnia się w innych – 2 Kor 4:12.
 3. Krzyż rozciąga się we wszystkich kierunkach i dociera do każdego zakątka Bożej budowli, dlatego jeśli chcemy być w kontakcie z Bogiem i radować się bogactwami Jego domu, musimy przejść przez krzyż.
- B. Jeśli nie mamy Chrystusa jako życia, nie mamy życia kościoła; życie kościoła to po prostu Chrystus jako życie urzeczywistniane przez nas w sposób zbiorowy – J 10:10b; 1 Kor 15:45b; Rz 8:6.
- C. Jeśli stosujemy wobec siebie krzyż jako miernik, jak również czcimy, wywyższamy, wychwalamy i szanujemy Pana Jezusa Chrystusa, znajdujemy się na właściwej pozycji, aby doświadczyć Ducha Świętego w swoim duchu; Duch jest naszym duchowym kodeksem; jeśli się wypowiadamy nie mając wewnętrznego namaszczenia Ducha, powinniśmy się zatrzymać – w. 16; 1 J 2:20, 27.
- D. We wniebowstąpieniu Chrystusowi oficjalnie nadano pełne zwierzchnictwo nad całym wszechświatem (Ef 1:20–22; Dz 2:36); w trzecim niebie Chrystus stał się Głową nad wszystkimi rzeczami dla kościoła, a także jest On głową każdego człowieka (1 Kor 11:3a):
1. Zwierzchnictwo nie pozwala na istnienie żadnej innej głowy lub zastępcy; każda inna głowa jest obrazą dla Chrystusa – Kol 2:19; Mt 23:8–12.
 2. Aby wiedzieć, jak postępować w domu Bożym (1 Tm 3:15), musimy przede wszystkim baczyć, by nie znieważać zwierzchnictwa Chrystusa w niczym, co robimy.
 3. Wielu braci często nieświadomie znieważa zwierzchnictwo Chrystusa, mówiąc jakiegoś świętemu, co ma robić, zamiast zachęcać go, by nauczył się kontaktować z Panem.
- E. Musimy podlegać dostrajaniu, przykracaniu i ograniczaniu przez Ciało Chrystusa; z jednej strony, jako członkowie Ciała musimy pozostawać w granicach swej miary (Ef 4:16); z drugiej strony, musimy „w pełni wykonać”, wypełnić całą miarę naszej służby w Ciele i dla Ciała (2 Tm 4:5); wszystko, co mówimy i robimy, musi być w Ciele, przez Ciało i dla Ciała.
- F. Chrześcijanie są podzieleni, ponieważ brakuje im ducha ogólności; mogą mówić o Ciele w rozdziale 12 Listu do Rzymian, ale bez rozdziału 14 Listu do Rzymian nigdy nie możemy mieć życia Ciała:
1. Aby praktykować życie Ciała ukazane w rozdziale 12, musimy opanować praktyczne lekcje przyjmowania wierzących ukazane w szczególności w 14:1 – 15:13, by życie kościoła było wszechobejmujące, zdolne pomieścić wszystkich autentycznych chrześcijan.
 2. Taki sposób przyjmowania wymaga przeobrażenia, o którym mowa w rozdz. 12; jeżeli pozostaniemy naturalni, nie będziemy mogli przyjmować tych, których poglądy na sprawę doktryny lub praktyki różnią się od naszych.
 3. Jeśli tylko ktoś jest autentycznym wierzącym i posiada fundamentalną nowotestamentową wiarę, nie powinniśmy go wyłączać, nawet jeśli różni się od nas odnośnie do doktryny; przeciwnie, powinniśmy go przyjmować w tym samym jednym Panu.
- G. „Słowo twoje jest całkowicie czyste, dlatego kocha je sługa twój” – Ps 119:140:
1. Pismo, słowo Boże, jest Bożym wydechem. Boże przemawianie to Boże wydychanie. Jego słowo jest zatem duchem (J 6:63) czy też oddechem. Pismo jest więc ucieleśnieniem Boga, który jest Duchem.
 2. Dlatego Duch stanowi samą esencję, substancję, Pisma, tak jak siarka stanowi niezbędną substancję przy produkcji zapalek. Musimy potrzebować Ducha Pisma naszym duchem, by zapłonął boskim ogniem.

Poselstwo drugie

Życie kościoła — życie sprowadzania nas pod jedną głowę w Chrystusie

Wersety biblijne: Ef 1:10, 22–23; 3:15–17; 4:15; 1 Kor 11:3; 1 Tm 1:4; J 8:12.

I. Wieczny Boży zamysł polega na tym, by sprowadzić wszystko pod jedną głowę w Chrystusie, którego wyznaczono na Głowę wszechświata – Ef 1:10, 22:

- A. Wiecznym zamysłem Boga jest to, aby dla ekonomii pełni czasów mógł On sprowadzić wszystko pod jedną głowę w Chrystusie – w. 10.
- B. Poprzez wszystkie Boże dyspensacje we wszystkich wiekach wszystko sprowadzone zostanie pod jedną głowę w Chrystusie w nowym niebie i nowej ziemi; będzie to wieczne Boże zarządzanie i ekonomia – Obj 21:1–2.

II. Szatan ma na celu zepsucie Bożego stworzenia i sianie zamętu – Rz 8:19–23:

- A. Kiedy Szatan wstrzyknął siebie w człowieka, stał się dla niego śmiercią i ciemnością; grzech powoduje śmierć, śmierć rodzi ciemność, a ciemność – zamęt.
- B. Cały wszechświat jest w stanie całkowitego upadku wskutek tego, że szatan wstrzyknął siebie Bożemu stworzeniu jako czynnik wywołujący śmierć – Hbr 2:14; Rz 8:20–21.
- C. Bóg działa, by uwolnić swoje stworzenie z więzów i wprowadzić je w wolność, sprowadzając wszystko pod jedną głowę w Chrystusie – Ef 1:22, 10.

III. Wszyscy musimy zostać uwolnieni od całkowitego upadku i sprowadzeni pod jedną głowę w Chrystusie – Kol 1:12–13.

- A. Upadek wszechświata wywołany buntem szatana i upadkiem człowieka daje Bogu wspaniałą okazję, by objawić swoją mądrość – Ef 1:8; 3:10; Rz 11:33.
- B. Biblia pokazuje, że Boże zbawienie wybawia nas nie tylko z naszego upadłego, grzesznego położenia, lecz także z kompletnego upadku – Ef 2:1–8, 21–22.

IV. Życie kościoła to życie sprowadzania pod głowę Chrystusa – 4:15; 1 Kor 11:3:

- A. Bóg podda wszystko Chrystusowi, gdy sprowadzi wszystko pod głowę Chrystusa za pośrednictwem kościoła – 15:20–28.
- B. Kościół to poddawanie Bożych wybranych zwierzchnictwu Chrystusa – 11:3; Ef 1:10; 2:21–22; 4:15:
 - 1. We właściwym życiu kościoła sprowadza się nas pod jedną głowę w Chrystusie – 1:10.
 - 2. Jeśli nie wiemy, czym jest sprowadzenie pod jedną głowę w Chrystusie, nie możemy poznać kościoła.
 - 3. W życiu kościoła jako pierwszy sprowadza się nas pod jedną głowę w Chrystusie; po to musimy wzrastać w życiu – 4:15.
- C. Pierwszy krok w sprowadzeniu wszystkiego pod jedną głowę w Chrystusie polega na tym, że Bóg wyprowadza swoich wybranych, swoich synów, z całkowitego upadku wszechświata i umieszcza ich pod zwierzchnictwem Chrystusa – 1:22; 4:15; 5:23; Kol 1:18; 2:10, 19.
- D. Kiedy kościół jako pierwszy poddaje się zwierzchnictwu Chrystusa, Bóg ma możliwość, aby wszystko inne sprowadzić pod jedną głowę – Ef 1:22–23, 10:
 - 1. Kościół jest naczyniem, którego Bóg używa do rozwiązania swoich problemów i wypełnienia swego zamysłu, to znaczy do tego, by przejawiać siebie za pośrednictwem człowieka, zespalać się z nim – 3:9–11.
 - 2. Ostatecznie Ciało wraz z Chrystusem jako Głową będzie Głową ponad wszystkim we wszechświecie – 1:22–23.

V. W życiu kościoła sprowadzani jesteśmy pod jedną głowę za sprawą boskiego udzielania w boskiej ekonomii – 3:15–17; 4:15; 1 Tm 1:4:

- A. Boża ekonomia weszła do naszego wnętrza – w. 4:

1. Chrystus jest boską ekonomią; stąd też kiedy przyjęliśmy Chrystusa, przyjęliśmy do swego wnętrza boską ekonomię – J 1:12–13.
 2. Boska ekonomia weszła w nas jako administracja, porządek i plan, który wszystko porządkuje.
- B. Bóg wbudowuje się w swoich wybranych dzięki zarządzaniu, które jest słodkim udzielaniem, intymnym szafarstwem, miłym domowym ustalaniem – Ef 1:10; 3:2; 1 Tm 1:4; 3:15:
1. Sprowadzenie wszystkiego pod jedną głowę w Chrystusie następuje dzięki intymnemu szafarstwu, miłym domowym ustaleniom – Ef 3:2.
 2. Sposobem na to, by odpowiednio się zachowywać w domu Bożym, jest miłe domowe zarządzanie, intymne szafarstwo i udzielanie Chrystusa wszystkim członkom Bożego domostwa – 1 Tm 3:15; 1:4.
 3. Obfita łaska Boża dokona uporządkowania wszystkiego w Chrystusie; ta obfita łaska pracuje nad nami, żeby wszystko zostało sprowadzone pod jedną głowę w Chrystusie – Ef 1:7–8, 10.
 4. Im bardziej jesteśmy jako Boże dziedzictwo przesyleni żywą pieczęcią, Duchem, tym więcej we wszechświecie będzie sprowadzania pod jedną głowę – w. 11, 13.

VI. W życiu kościoła sprowadzanie pod jedną głowę dokonuje się za pomocą życia i światła – J 1:4; 8:12:

- A. Boży sposób odzyskiwania to Chrystus przeciwstawiony szatanowi, życie w opozycji do śmierci, światłość skonfrontowana z ciemnością i porządek wobec zamętu.
- B. Upadek pochodzi z czynnika śmierci; sprowadzenie pod jedną głowę pochodzi z czynnika życia – Ez 37:4–10.
- C. Bóg odzyskuje jedność wśród stworzenia, wszczepiając w nie siebie jako życie – Rz 8:6, 10–11, 19–21.
- D. Żeby w praktyce uratować się od całkowitego upadku musimy wzrastać w życiu; im więcej będziemy wzrastali w życiu, tym bardziej będziemy sprowadzani pod jedną głowę i tym bardziej zostaniemy wybawieni od zamętu panującego we wszechświecie – Ef 4:15; Kol 2:19.
- E. Gdy Bóg wchodzi w nas jako życie, świeci w nas światło życia; to życie pochłania śmierć, a światło rozprasza ciemność – J 1:4; 8:12; Ef 5:8–9:
 1. Gdy jesteśmy pełni Chrystusa – życia, wówczas świeci na nas światło, którego moc nami kieruje.
 2. Tak jak Bóg jest światłem, tak my, dzieci Boże, jesteśmy dziećmi światła, a nawet samym światłem, ponieważ jesteśmy jedno z Bogiem w Panu – 1 J 1:5; J 12:36; Ef 5:8; Mt 5:14.
 3. Gdy jesteśmy w życiu i mamy światło, wówczas doznajemy wybawienia z zamętu i wchodzimy w sferę porządku, harmonii i jedności i zostajemy sprowadzeni pod jedną głowę w Chrystusie – Ef 1:10.

**Wynik życia –
życie kościoła jako domu uczyty dla Bożej budowli**

Wersety biblijne: J 12:1–11.

I. Życie zaspokaja potrzebę człowieka w każdym przypadku dla zbudowania domu Bożego – J 2:18–22:

- A. **Potrzeba moralnych** – odrodzenie przez życie – 3:3, 6, 14–16, 29–30, 34.
- B. **Potrzeba niemoralnych** – zaspokojenie przez życie – 4:4–7, 10, 13–18, 24, 28–29, 34.
- C. **Potrzeba umierających** – uzdrowienie przez życie – w. 46–47, 50–53.
- D. **Potrzeba bezsilnych** – ożywienie przez życie – 5:2–3, 5–9, 17, 19, 25–26, 30, 39–40.
- E. **Potrzeba głodnych** – nakarmienie przez życie – 6:5–13, 32–33, 35, 48–51, 57, 63.
- F. **Potrzeba spragnionych** – ugaszenie pragnienia przez życie – 7:37–39.
- G. **Potrzeba ludzi w więzach grzechu** – uwolnienie przez życie:
 - 1. Kto jest bez grzechu? – 8:1–9.
 - 2. Kto ma prawo potępić i przebaczyć grzech? – w. 10–11.
 - 3. Kto jest zdolny uwolnić człowieka od grzechu? – 12, 24, 28–30, 32, 36.
 - 4. Kto jest źródłem grzechu i pomnożeniem grzechu? – w. 37–44.
 - 5. Kim jest Jezus? – 45–46, 57–58.
- H. **Potrzeba ślepych w religii** – udzielenie wzroku przez życie i pasienie przez życie – 9:1, 6–7, 24–25, 35–41; 10:9–16, 27–30.
- I. **Potrzeba umarłych** – wskrzeszenie z martwych przez życie – 11:1–6, 8–16, 21–28, 32–33, 38–44.

II. Wynik życia to życie kościoła jako domu ucztowania – 12:1–11:

- A. Dom uczyty powstał dzięki życiu zmartwychwstania; kościół jest owocem życia zmartwychwstania – 11:43–44; Kol 2:13; Ef 1:19–23.
- B. Dom uczyty znajduje się na zewnątrz religii; znajdował się w Betanii, w domu Szymona trędowatego – J 12:1; Mk 14:3; por. J 11:53, 57; 12:10–11:
 - 1. Jeśli Pan zmiłuje się nad nami i jeśli Jego Duch otworzy nam oczy, ujrzymy, że tym co Bóg czyni we wszechświecie, nie jest jedynie uczenie ludzi, jak oddawać Mu cześć i służyć Mu; w tym wieku Bożym pragnieniem i zamysłem jest wejście w człowieka w Synu, przez Jego Ducha i przez Jego Słowo, aby być życiem człowieka po to, aby człowiek mógł żyć przez Niego.
 - 2. Różni się to całkowicie od religii i jest całkowicie sprzeczne z religijną koncepcją; religia ze swoimi doktrynami, formami, rytuałami i przepisami pozbawiona jest obecności Chrystusa i jest wrogiem życia.
- C. W Betanii był dom, gdzie Pan mógł się zatrzymać, miejsce, gdzie mógł odpocząć, ucztować, mieszkać i być zaspokojony; kiedy religia żydowska Go odrzuciła, zawsze odchodził z Jerozolimy by zatrzymać się w Betanii – w. 1–2; Mt 21:17–18.
- D. Kościół złożony jest z obmytych grzeszników, reprezentowanych tutaj przez trędowatego Szymona, który najprawdopodobniej został uzdrowiony przez Pana – Mk 14:3; Mt 26:6:
 - 1. Będąc wdzięcznym Panu i miłując Go, wyprawił w swoim domu ucztę dla Pana i Jego uczniów, aby radować się Jego obecnością; zbawiony grzesznik zawsze to uczyni.
 - 2. Pan wzbudził nas z martwych i obmył z trądu, z naszych grzechów; teraz miejsce, gdzie jesteśmy, staje się miejscem spotkań kościoła.
- E. Zewnętrznie kościół może być ubogi i uciskany; zewnętrznie wszystko może być ubogie, jednak wewnętrznie wszystko jest cenne, słodkie i drogie; jesteśmy z Panem a Pan jest z nami – por. 1:23; Ez 48:35b.
- F. Wewnętrznie życie kościoła jest życiem ucztowania w obecności Pana i karmienia się Jego obecnością – J 12:2; Ps 16:11; Dz 3:20a:
 - 1. Pierwszą rzeczą, jakiej potrzebujemy w życiu kościoła, jest obecność Pana; bez obecności Pana życie kościoła jest puste – Ps 27:4.

2. To właśnie w życiu kościoła Pan ma odpoczynek, radowanie się i zaspokojenie; tutaj zawsze odbywa się uczta przygotowana dla Pana i Jego ludu.
 3. Kościół jest miejscem, gdzie Pan może radować się swoim ludem i gdzie Jego lud może radować się byciem z Nim; jest miejscem, gdzie Pan i Jego lud zbierają się, by ucztować ze sobą nawzajem i radować się sobą nawzajem.
- G. Z zasady, w żywym kościele jest więcej siostr niż braci – J 12:2–3.
- H. W życiu kościoła istnieją różne funkcje: służba, wiadczenie, miłość
1. Funkcja służby reprezentowana jest przez Martę (w. 2); wszyscy musimy zmienić naszą koncepcję na jej temat i przestać nią pogardzać:
 - a. Musimy mieć Marty, które są gorliwe, uzdolnione, aktywne, żywe i praktyczne w Panu.
 - b. W życiu kościoła pierwszą potrzebną funkcją jest służenie przez troszczenie się o pewne sprawy praktyczne.
 2. Funkcja świadczenia reprezentowana jest przez Łazarza – 2, 9–11:
 - a. Łazarz był żywym świadectwem i świadkiem mocy życia zmartwychwstania Pana.
 - b. To świadectwo daje ludziom odczucie mocy zmartwychwstania, objawianie się życia zmartwychwstania oraz radowanie się Panem jako życiem.
 3. Maria reprezentuje funkcję miłości (w. 2–3); reprezentuje drogich świętych, którzy bardzo kochają Pana i wylewają dla Pana to, co mają najcenniejszego:
 - a. Jej ocena Pana była taka, że jest on cenniejszy i bardziej godny miłości niż cokolwiek innego.
 - b. Wylanie przez Marię drogiego olejku na Pana Jezusa jest wyrazem, aspektem i cechą życia kościoła.
 - c. „Dom napełnił się wonią olejku” (w. 3b); kościół tutaj jest porównany do domu, który napełnił się drogocnością, słodyczą i przyjemnością wonią olejku wylanego na Pana Jezusa – por. 2 Krl 4:9; 2 Kor 2:15; Kpł 1:13.
 - d. Judasz i pozostali uczniowie uznali ofiarę miłości złożoną Panu przez Marię za marnotrawstwo – Mt 26:8–13; J 12:4–6:
 - (1) W ciągu minionych dwudziestu stuleci tysiące cennych istnień, skarbów serc, wysokich stanowisk i świetlanych przyszłości „zmarnotrawiono” dla Pana Jezusa.
 - (2) Dla tych, którzy kochają Go taką miłością, jest On przenajdroższy i całkowicie wart ich ofiary.
 - (3) To, co na Niego wylewają, nie jest marnotrawstwem, lecz wonnym świadectwem Jego uroku.
 - e. Wierzący w Chrystusa powinni dokonać zmiany swojej koncepcji wartości; sam Chrystus jest drogocnością dla Jego wierzących – 1 P 2:7; Flp 3:8–9; Mt 23:16–26; 1 Sm 16:7; Łk 16:15; 9:54–56; 1 P 3:4:
 - (1) Właściwą koncepcję wartości widać w ocenie, jaką wierzący wystawiają następującym aspektom Chrystusa i Jego pełnego zbawienia:
 - (a) Wartość Pana Jezusa – Ps 118:22; 1 P 2:7.
 - (b) Wartość słowa krzyża – 1 Kor 1:18; 1 P 2:24; 3:18.
 - (c) Wartość królestwa Bożego i Jego sprawiedliwości w porównaniu z codziennymi potrzebami człowieka – Mt 6:32–33; 2 P 1:1, 11; 2:5; 3:13.
 - (d) Wartość Pana Jezusa w porównaniu z ich krewnymi – Mt 10:37–38; Łk 18:26–30; 1 P 1:1, 17; 2:11a.
 - (e) Wartość duszy człowieka w porównaniu z całym światem – Mt 16:26; 4:8–11; Obj 18:13; 1 P 4:19.
 - (f) Wartość swego ciała w porównaniu z powagą i następstwami grzechu – Mt 18:8–9; 2 P 3:10–13.
 - (g) Wartość pozycji w hierarchii w porównaniu z pozycją niewolnika służącego Panu i innym – Mt 20:25–27; 1 P 2:16; 2 P 1:1.

- (h) Wartość Chrystusa, który jest skarbem prawości, w porównaniu z ziemskim skarbem – Hi 22:23–28; Mt 12:18–21; Iz 42:1–4; 1 P 1:18–20.
 - (i) Wartość rozpasania w grzechu w porównaniu z niewidzialną nagrodą – Hbr 11:24–27; 1 P 1:8–12; 2 P 1:8–11; 2:20–22.
 - (j) Wartość poznania Chrystusa w porównaniu ze wszystkim innym – Flp 3:7–8; 1 P 1:8; 2 P 1:2–3, 8; 2:20; 3:18.
- (2) Prośmy Pana o światło, abyśmy dokonali gruntownego przewartościowania swoich koncepcji i nieustannie wybierali Chrystusa oraz wszystko, czym On jest jako nasz pierwszorzędny dział – Mk 9:7–8; 2 Kor 2:10; 4:7; 1 P 1:8.
- (3) „A kiedy oddzielisz cenne od pospolitego, będziesz jak Moje usta!” – Jr 15:19; zob. w. 16:
- (a) Ceńmy słowa Pana bardziej niż przydzielony nam pokarm; kosztujmy Pana w Jego słowie, bo jest On rzeczywistością pięknej ziemi, opływającej w odżywcze mleko i świeży miód. Możemy udzielać tego mleka i miodu Bożemu ludowi, by osiągnął pełne zbawienie – Hi 23:12; 1 P 2:2–5; Ps 119:103; Wj 3:8; Pwt 8:8; Pnp 4:11a.
 - (b) Ceńmy słowa Pana bardziej niż wszelkie ziemskie bogactwa, abyśmy mogli wypowiadać Bożą wyrocznię i udzielać niezgłębionych bogactw Chrystusa w postaci różnorodnej łaski Bożej – Ps 119:72, 9–16; Ef 3:8; 2 Kor 6:10; 1 P 4:10–11.
- (4) Wszyscy musimy być trójaspektowymi członkami kościoła – „Marta–Łazarz–Maria”; to jest właściwe imię, jakie wszyscy powinniśmy mieć:
- (a) W życiu kościoła musi istnieć gorliwa służba dla Pana, żywe świadectwo życia zmartwychwstania Pana oraz absolutna miłość wylana na Pana.
 - (b) W rzeczywistym życiu kościoła oddawana jest służba Panu, widoczne jest świadectwo o Panu oraz wylewana jest miłość wobec Pana; to jest rzeczywisty wyraz Ciała Pańskiego, które jest naczyniem mającym zawierać Pana i wyrażać Go.

Spoleczność – rzeczywistość życia kościoła

Wersety biblijne: 1 J 1:1–3, 7; Dz 2:42; 1 Kor 1:9; 10:16–17.

I. Tak jak w ludzkim ciele istnieje obieg krwi, tak samo w Ciele Chrystusa ma miejsce obieg – obieg ten Nowy Testament nazywa społecznością; społeczność ta jest rzeczywistością życia kościoła – 1 J 1:3, 7:

- A. Społeczność to współuczestnictwo, wspólne uczestnictwo; zatem mieć społeczność to mieć w czymś zbiorowy udział – Flp 4:14; 2:1.
- B. Społeczność to wynik życia wiecznego; w rzeczywistości to przepływ życia wiecznego w wierzących – 1 J 1:1–3, 7.
- C. Aby mieć jedyną w swoim rodzaju społeczność, musimy żyć i postępować w Bożym życiu, a nie w naszym naturalnym życiu – Rz 8:2, 6, 10–11.
- D. Mieć społeczność z Trójjedynym Bogiem w społeczności apostołów to odłożyć na bok nasze prywatne interesy i przyłączać się do apostołów i Trójjedynego Boga w celu wypełniania Bożego zamysłu – Dz 2:42; 1 J 1:3; 2 Tm 1:9.

II. „Wierny jest Bóg, przez którego zostaliście powołani do społeczności Jego Syna, Jezusa Chrystusa, naszego Pana” – 1 Kor 1:9:

- A. Bóg powołał nas do społeczności swego Syna, abyśmy mogli mieć udział w Chrystusie, uczestniczyć w Nim i Nim się radować – działem otrzymanym od Boga.
- B. Bóg powołał nas do społeczności, uczestnictwa we wszechzawierającym Chrystusie; wszyscy wierzący powinni skupić się na Nim, nie powinny ich rozpraszać żadne obdarowane osoby ani jakiś przesadnie podkreślany aspekt doktrynalny czy szczególna praktyka.
- C. Sam Chrystus jest społecznością, do której powołał nas Bóg – w. 9:
 - 1. Społeczność wszechzawierającego Chrystusa jako naszego działu to nic innego jak żywa osoba tego wszechzawierającego Chrystusa.
 - 2. Być powołanym do społeczności Jezusa Chrystusa, to być powołanym do Niego, ponieważ On sam jest tą społecznością – w. 30.
 - 3. Zostaliśmy powołani do tej osoby i jej społeczności – powołani do Chrystusa, w którym uczestniczymy i którym się radujemy.
 - 4. Społeczność w wersecie 9 to nasze uczestnictwo w Chrystusie; to nasze radowanie się Nim i upodobanie w Nim.
- D. Społeczność Chrystusa – wspierała, doskonała wzajemność – faktycznie realizuje się za pośrednictwem Ducha; tak więc w naszym doświadczeniu społeczność Syna jest społecznością Ducha – 2 Kor 13:14; Flp 2:1.
- E. Społeczność oznacza, że my i Chrystus staliśmy się jedno – 1 Kor 6:17:
 - 1. W naszym doświadczeniu bycie jednym duchem z Panem jest następstwem powołania nas przez Boga do społeczności Jego Syna – 1:9; 6:17.
 - 2. Zostaliśmy powołani do jedności, w której my jesteśmy jedno z Nim, a On – jedno z nami.
 - 3. Słowo „łączy się” w 6:17 jest synonimem słowa „społeczność” w 1:9; łączenie się jest w istocie społecznością.
 - 4. Zawsze, gdy jesteśmy jednym duchem z Panem, jesteśmy w społeczności Chrystusa i doświadczamy Go jako Tego, który jest wszechzawierający.
- F. Społeczność oznacza, że my radujemy się Chrystusem i wszystkim, czym On jest, oraz że On raduje się nami i tym wszystkim, czym my jesteśmy – Flp 1:18; 2:17–18, 28; 3:1; 4:4, 10:
 - 1. Zostaliśmy powołani do wzajemności, w której radujemy się tym, czym jest Syn Boży, a On raduje się tym, czym my jesteśmy.

2. Ta społeczność oznacza cudowne, powszechne, wzajemne radowanie – nasze radowanie się Trójjedynym Bogiem, radowanie się Trójjedynego Boga nami oraz radowanie się wierzących sobą nawzajem.

III. Społeczność wiąże się z jednością – 1 Kor 1:9; 6:17; 10:16–17; 12:20:

- A. Społeczność, przepływ boskiego życia w Ciele, wprowadza wszystkie członki Ciała w jedność (Ef 4:3–6).
- B. Jedność ta zwana jest jednością Ducha (w. 3); jest to także jedność Ciała – w. 4; 1 Kor 12:12–13.
- C. Dopóki płynie w nas boskie życie, jesteśmy w tej jedności, jedności Ciała, jedności między wszystkimi świętymi.
- D. Jedyna w swoim rodzaju społeczność to prawdziwa jedność Ciała Chrystusa jako jedyne w swoim rodzaju podłoże, na którym wierzący mogą zostać zachowani jedno w Chrystusie – Ef 4:3–6.

IV. Doświadczenie krzyża pogłębia społeczność zarówno pionową, jak i poziomą i pozwala nam poznać życie Ciała i żyć w społeczności tego Ciała – Rz 6:6; Ga 2:20; Mt 16:24; 1 Kor 12,27:

- A. Potrzebujemy doświadczenia krzyża, aby pogłębić swoje doświadczenie boskiej społeczności – 1:9, 23:24; 2:2:
 1. Bez krzyża nasza społeczność jest powierzchowna; jedynie krzyż może usunąć liczne przeszkody w boskiej społeczności i pogłębić naszą społeczność z Panem i ze sobą nawzajem – Rz 6:6; Ga 2:20; Mt 16:24.
 2. Społeczność uwalnia nas od naszego grzesznego „ja” poprzez krzyż; bez krzyża nie ma uwolnienia, wyzwolenia ani wolności od swego „ja”, ani prawdziwej społeczności – 1 Kor 1:9, 23–24; 2:2; Ga 2:20.
 3. W Ewangelii Mateusza 16:24 Pan użył określenia „swój krzyż”, wskazując, że każdemu z nas przypada w udziale określona porcja krzyża, aby doprowadzić każdego z nas do kresu:
 - a. Nieść krzyż to zapierać się siebie, kłaść kres swemu „ja”, nieustannie stosować wobec siebie krzyż Chrystusa – Łk 9:23–25.
 - b. Łatwo czujemy się urażeni przez innych, ponieważ jesteśmy tak bardzo wrażliwi na swoim punkcie; gdybyśmy nie mieli tak silnego „ja”, nie czulibyśmy się urażeni przez innych.
 - c. Jeśli nasze „ja” jest silne i cokolwiek i ktokolwiek może nas urazić, nie jesteśmy w stanie mieć prawdziwej społeczności; aby mieć społeczność poziomą, musimy zapierać się siebie – Mt 16:24.
- B. Doświadczenie krzyża prowadzi nas do społeczności Ciała Chrystusa – Rz 6:6; 8:13; 12:4–5; 1 Kor 1:18, 23–24; 2:2; 12:12–14, 27:
 1. Krzyż rozprawia się naszym ciałem, z naszym „ja” i życiem naturalnym, abyśmy mogli poznać życie Ciała w rzeczywistości – Mt 16:24–26.
 2. Jeśli krzyż rozprawi się z naszym ciałem, z naszym „ja” i życiem naturalnym i jeśli poddamy się zwierzchnictwu Chrystusa oraz będziemy prowadzić życie Ciała, to będziemy radować się społecznością Ciała – Ga 2:20; 5:2; Flp 3:3; Kol 1:18; 1 Kor 10:16.
 3. Nasza relacja z Głową polega na posłuszeństwie, podczas gdy nasza relacja z Ciałem – na społeczności – Kol 2:19; 1 J 1:3; 1 Kor 10:16–17:
 - a. Społeczność oznacza, że podlegamy ograniczeniom i jesteśmy niezdatni, oraz że jesteśmy gotowi zaakceptować to, co pochodzi od innych i przyjąć to za swoje.
 - b. Społeczność to uznanie, że potrzebujemy Ciała – Rz 12:4–5.
 - c. Możemy żyć w Ciele i mieć społeczność w Ciele tylko wówczas, gdy rozprawiamy się z naszym upadłym ciałem, z naszym „ja” i naturalnym życiem; w przeciwnym razie nie pojmujemy znaczenia społeczności – Ga 2:20; 5:24; Flp 3:3.

- d. Bóg musi doprowadzić nas do momentu, w którym nie będziemy mogli żyć bez społeczności – 1 Kor 12:14–27; J 15:4–6; 1 Tes 3:8.
- 4. Kiedy krzyż upora się z naszym ciałem, naszym „ja” oraz naturalnym życiem, wówczas będziemy znali życie Ciała, pojmiemy wagę społeczności i nie będziemy w stanie bez niej żyć – Rz 6:6; 12:4–5; 1 Kor 1:9; 2:2; 10:16–17; 12:14–27; 1 J 1:3, 7.

V. Społeczność między kościołami jest społecznością Ciała Chrystusa – por. 1 Kor 10:16:

- A. Pańskie odzyskiwanie opiera się na prawdzie, że Chrystus posiada tylko jedno Ciało, które wyraża się jako kościoły miejscowe – Ef 1:22–23; 4:4; Obj 1:11.
- B. Ponieważ jest jeden Duch, to jest tylko jedno Ciało i tylko jeden obieg życia w Ciele; obieg ten jest społecznością Ciała Chrystusa – Ef 4:4; 1 J 1:3, 7.
- C. Społeczność Ciała Chrystusa jest przepływem, nurtem Ducha; kiedy Duch krąży w Ciele Chrystusa, boskość, człowieczeństwo, osoba Chrystusa, Jego śmierć i zmartwychwstanie – wszystko to krąży.
- D. Kościół miejscowy jest częścią jedyne w swoim rodzaju Ciała Chrystusa i w całym wszechświecie istnieje jedna społeczność Ciała; w społeczności nie ma oddzielenia – Obj 1:11; 2:7 a:
 - 1. Żaden kościół ani region nie powinien izolować się od społeczności Ciała.
 - 2. Wynikiem izolacji kościoła lub regionu od społeczności Ciała Chrystusa jest ciemność, zamęt, podział i śmierć.
- E. Ilekroć przychodzimy na stół Pański, praktykujemy społeczność Ciała – por. 1 Kor 10:16–17:
 - 1. Stół Pański stanowi świadectwo, że my, którzy należymy do Chrystusa, jesteśmy jedno.
 - a. Jesteśmy jednym chlebem, jednym Ciałem, ponieważ wszyscy uczestniczymy w jednym chlebie – w. 17.
 - b. Nasz udział w Chrystusie czyni nas Jego jednym Ciałem.
 - 2. Jeśli izolujemy się od społeczności Ciała, nie nadajemy się do tego, by uczestniczyć w Pańskim ciele, ponieważ bochenek na stole podczas wieczerzy Pańskiej symbolizuje całe Ciało Chrystusa.
- F. Wśród kościołów, które składają się na jedno powszechne Ciało Chrystusa, nie ma organizacji, jest natomiast społeczność Ciała Chrystusa – Flp 1:5.
- G. Boska społeczność to rzeczywistość życia w Ciele Chrystusa – 1 Kor 1:9; 12:12–13, 27.

Jak biblijnie się spotykać i służyć, by budować Ciało Chrystusa

Wersety biblijne: Rz 15:16; Hbr 10:24–25; Ef 4:11–16; 1 Kor 14:4b, 31; 2 Kor 4:16; J 21:15–17.

I. Musimy ujrzeć i praktykować kluczowe punkty, dotyczące światła i objawienia, które otrzymaliśmy od Pana i które odnoszą się do tego, jak biblijnie się spotykać i służyć, by budować Ciało Chrystusa:

- A. Musimy funkcjonować jako kapłani ewangelii, głosząc ewangelię i zbawiając ludzi dzięki odwiedzaniu ich – Rz 15:16; Łk 10:1–6.
- B. Musimy spotykać się w domach nowych wierzących, karmiąc ich i pielęgnując, aby nasz owoc pozostawał – Dz 5:42; J 15:16.
- C. Za pośrednictwem spotkań grup witalnych musimy uczyć i doskonalić świętych ku nowotestamentowemu dziełu posługi, ku budowaniu Ciała Chrystusa – Hbr 10:24–25; Ef 4:11–12:
 1. Podczas spotkań grup witalnych wierzący potrzebują wzajemnej społeczności i wstawiennictwa, wzajemnej troski i pasienia, wzajemnego nauczania i studiowania prawdy oraz wzajemnego pouczenia w dążeniu do wzrostu w życiu duchowym ze względu na pobudzenie do głoszenia ewangelii, troskę o nowych wierzących, przeprowadzanie spotkań grupowych i wszelką inną służbę w życiu kościoła.
 2. Spotkania grup witalnych stanowią główną część życia i służby kościoła.
- D. Musimy prowadzić świętych do tego, by dla budowania siebie i kościoła dążyli do tego, by prorokować na jego spotkaniach, przemawiać dla Pana, wypowiadać Go, zaopatrywać w Niego innych, przemawiać i słuchać we wzajemności oraz by tego wszystkiego pragnęli – 1 Kor 14:1, 3–5:
 1. Takie prorokowanie jest tym, co każdy wierzący może i powinien czynić – w. 31, 24.
 2. Takie prorokowanie, które służy budowaniu kościoła, przewyższa wszystkie inne dary, a apostoł Paweł wysoce je poleca w Pierwszym Liście do Koryntian 14 – w. 12, 39.
- E. Kościół to organizm będący zespoleniem Boga i człowieka, utworzony przez przetworzonego Trójjedynego Boga w Jego Boskiej Trójcy – Ef 1:3–14, 19–23:
 1. Organizm ten został ukonstytuowany w sposób organiczny, a nie organizacyjny – w. 23.
 2. Organizm ten buduje się za sprawą wzrostu Bożego życia, a nie dzieła ludzkich rąk – 4:16.
 3. Organizm ten jest jedno w Bożym życiu i nie pozwala na żadne rozróżnienie ani oddzielenie – w. 4a.
 4. Wszystkimi poczynaniami tego organizmu kieruje życie, które w nim działa i które te poczynania pobudza – w. 30.
- F. Musimy odzyskać objawienie zawarte w Liście do Efezjan 4:11–16:
 1. Dary doskonałą wszystkich świętych, aby ci mogli wykonywać dzieło nowotestamentowej posługi dla budowania Ciała Chrystusa – w. 12.
 2. Dary są stawami zaopatrzenia w Ciele Chrystusa, a wydoskonaleni święci są „każdą jedną częścią” i działają w swojej mierze w Ciele Chrystusa – w. 16a.
 3. Dary, czyli święci, którzy zaopatrują, tworzą strukturę łączącą Ciało Chrystusa, a każdy funkcjonujący członek staje się scalającym je budulcem; razem wzięte, sprawiają, że Ciało jest spasowywane, wiązane i budowane – w. 16b.
- G. Odzyskawszy objawienie zawarte w Liście do Efezjan 4:11–16, musimy również odzyskać objawienie zawarte w Pierwszym Liście do Koryntian 14:
 1. Święci doskonaleni przez dary powinni dążyć do tego, by prorokować, przemawiać dla Pana, wypowiadać Go i zaopatrywać w Niego innych oraz tego wszystkiego pragnąć, aby kościół mógł być budowany – 1 Kor 14:1, 3–5.
 2. Takie prorokowanie, które służy budowaniu kościoła i przewyższa wszystkie inne dary, to kwestia przemawiania i słuchania we wzajemności – w. 12, 24, 31.

3. Takie prorokowanie, które jest pełne przemawiania i słuchania we wzajemności, pobudza organiczną, duchową funkcję członków Ciała Chrystusa; wzmacnia i buduje kościół – w. 4b; por. Mt 16:18.
- H. Musimy być jedno z Panem i z Nim współpracować w celu odzyskania nowotestamentowego kapłaństwa ewangelii – Rz 15:16:
1. Wszyscy zbawieni nowotestamentowi wierzący w Boga są kapłanami; razem stają się powszechnym kapłaństwem – Obj 1:5b–6; 5:9–10; 1 P 2:5, 9.
 2. Głównym obowiązkiem nowotestamentowych kapłanów jest głoszenie ewangelii, mające na celu doprowadzanie grzeszników do zbawienia i składanie ich w charakterze duchowych ofiar; dlatego nazywani są kapłanami ewangelii – w. 9, 5; Rz 15:16.
 3. Bez względu na to, czy jesteśmy na spotkaniu grupy witalnej, czy prorokujemy na spotkaniach kościoła, czy głosimy ewangelię, odwiedzając innych, czy też troszczymy się o nowe osoby, zasada pozostaje ta sama – musimy czynić wszystkich świętych członkami Ciała Chrystusa, w którym każdy działa, każdy funkcjonuje według swojej miary, ze względu na budowanie organicznego Ciała Chrystusa.

II. Aby w praktyce biblijnie się spotykać i służyć, by budować Ciało Chrystusa, potrzebujemy ożywionego życia codziennego i trudu pasienia, które wypływają z naszej miłości do Pana:

- A. Ożywienie, o którym tu mowa, to odnowienie opisane w Drugim Liście do Koryntian 4:16; każdego dnia potrzebujemy odnowienia, które trzeba codziennie odświeżać:
1. Każdego poranka powinniśmy pozwolić Panu Jezusowi, naszemu Słońcu, aby w nas wszedł, byśmy dzięki temu mogli ulec odnowieniu – Łk 1:78–79; Ml 3:20; Sdz 5:31.
 2. Aby to osiągnąć, wszyscy powinniśmy wstawać wcześniej rano, by mieć społeczność z Panem; powinniśmy modlić się do Niego: „Dziękuję Ci, Panie, za nowy początek; niech ten dzień będzie pamiętnym dniem w moim życiu”; to właśnie nazywamy codziennym porannym ożywieniem.
 3. Każdego poranka powinniśmy składać Chrystusa w charakterze naszej ofiary całopalnej i ofiary czyniącej pokój na podstawie tego, że jest On naszą ofiarą za grzech, dzięki czemu będziemy mieli nowy początek; nie tylko musimy czynić to każdego dnia, lecz także robić to z towarzyszącą temu słodyczą i głębią – Kpł 6:12–13.
 4. Doświadczać odnawianego codziennie ożywienia to doświadczać codziennego świeżego przeobrażenia; jeśli pozostaniemy w tym przeobrażeniu przez całe życie, będziemy wzrastać w życiu Pana, aż osiągniemy dojrzałość – Rz 12:2; 2 Kor 3:18.
- B. Musimy prowadzić zwycięskie życie, z miłości do Pana poświęcając Mu wszystko, co mamy, i starając się wykupić każdą chwilę, aby kontaktować się z ludźmi, by ich paść i doskonalić – J 21:15–17; 1 P 5:1–4:
1. Gdy tylko usłyszymy, że ktoś choruje albo ma problemy, musimy się taką osobą zainteresować, pomodlić się za nią i udać się do niej z wizytą; to, co ta odrobina zainteresowania, modlitwa i odwiedziny są w stanie zdziałać, jest o wiele potężniejsze niż dziesięć poselstw.
 2. Jeśli mamy serce dla Pana, to od dziś powinniśmy co dzień doświadczać ożywienia, aby prowadzić zwycięskie życie, poświęcać wszystko Panu i starać się wykupić każdą chwilę, by troszczyć się o poszczególne osoby.
 3. Inną ważną kwestią w pasieniu ludzi jest nawiązywanie kontaktu z nimi przed spotkaniami i po nich.
- C. Tylko dzięki temu będziemy mogli urzeczywistniać i praktykować organiczne budowanie Ciała Chrystusa z Listu do Efezjan 4:11–16 i spotkania we wzajemności z Pierwszego Listu do Koryntian 14:26; do tego potrzebujemy podstawy w postaci codziennego ożywiania się i codziennego zwyciężania; potrzebujemy także życia i dzieła (ożywionego życia codziennego i trudu pasienia), które wypływają z naszej miłości do Pana, aby utrzymać nasze zwycięstwo.

Praktykować życie kościoła w świadomości jednego nowego człowieka

Wersety biblijne: Ef 2:15; 4:22–24; Kol 3:10–12; Flp 1:8; Flm 7, 12, 20.

I. Kościół, Ciało Chrystusa, jest jednym nowym człowiekiem, który wypełni Boży odwieczny zamysł, jakim jest powszechny, zbiorowy Bóg-człowiek – Ef 1:9, 11; 3:9; Rz 8:29; 2 Tm 1:9; Ef 2:15–16; 4:22–24:

- A. Bóg stwarzał człowieka z zamiarem uzyskania zbiorowego człowieka, który będzie Go wyrażał i reprezentował; ostatecznie kościół jako jeden nowy człowiek jest zbiorowym człowiekiem w Bożym zamiarze, i ten nowy człowiek wypełni dwojaki cel polegający na wyrażeniu Boga i rozprawieniu się z Jego wrogiem – Rdz 1:26.
- B. Jeden nowy człowiek jest tożsamy z Ciałem Chrystusa; Chrystus i my wspólnie tworzymy powszechnego człowieka – Ef 2:15–16; Kol 3:10, 15.
- C. Jeden nowy człowiek został stworzony przez Chrystusa na krzyżu z dwóch rodzajów materiałów – odkupionego stworzonego człowieka i boskiego pierwiastka; Chrystus umieścił te materiały na krzyżu, aby stworzyć nowego człowieka:
 - 1. Podczas stwarzania nowego człowieka najpierw nasz naturalny człowiek został ukrzyżowany przez Chrystusa, a następnie poprzez ukrzyżowanie starego człowieka Chrystus wszczepił nam boski pierwiastek, sprawiając, że staliśmy się nową istotą – Rz 6:6; 2 Kor 5:17.
 - 2. Sformułowanie „w sobie samym” w Liście do Efezjan 2:15 wskazuje, że Chrystus był nie tylko Stwórcą jednego nowego człowieka, lecz także sferą, w której ten jeden nowy człowiek został stworzony, jak również esencją, z której powstał.
- D. Celem Pańskiego odzyskiwania jest doprowadzenie do pojawienia się jednego nowego człowieka – 4:24:
 - 1. To, co Pan czynił – i co czyni obecnie – w swoim odzyskiwaniu to doprowadzał i doprowadza do pojawienia się jednego nowego człowieka z Nim samym jako życiem i osobą, aby Bóg mógł się wyrazić – 3:17a; Kol 3:4, 10–11.
 - 2. Jeden nowy człowiek wprowadzi królestwo Boże i sprowadzi Chrystusa, Króla, z powrotem na ziemię – Obj 11:15.
- E. W kościele jako jednym nowym człowiekiem Chrystus jest wszystkimi i we wszystkich – Kol 3:10–11:
 - 1. W nowym człowieku nie ma naturalnej osoby ani też możliwości czy miejsca dla jakiegokolwiek naturalnej osoby – w. 11:
 - a. Chociaż jednego nowego człowieka tworzy wielu różnych ludzi, wszyscy oni są częścią Chrystusa; nie ma już dłużej naturalnych osób.
 - b. W jednym nowym człowieku jest tylko jedna osoba – wszechzawierający Chrystus – 2:17; 3:4, 11.
 - 2. Jeden nowy człowiek powstaje, kiedy Chrystus nas przesyci, napelni i przepoi, a także zastąpi sobą w wyniku organicznego procesu – 2 Kor 3:18:
 - a. Nowy człowiek to Chrystus we wszystkich świętych, który nas przepaja i zastępuje, aż wszelkie naturalne różnice zostaną usunięte i każdy z nas zostanie Nim ukonstytuowany – Kol 3:11.
 - b. Wszechzawierający Chrystus musi zostać w nas organicznie wbudowany, aż zastąpi naszą naturalną istotę samym sobą – Ef 3:17a; Ga 4:19,3.
 - 3. W jednym nowym człowieku Chrystus jest wszystkimi członkami i we wszystkich członkach – Kol 3:11:
 - a. Chrystus, który w nas zamieszkuje, jest budulcem jednego nowego człowieka – 1:27; 3:11.
 - b. Ponieważ Chrystus jest wszystkimi członkami jednego nowego człowieka, w nowym człowieku nie ma miejsca na jakąkolwiek rasę, narodowość, kulturę czy status społeczny – w. 11.

II. Musimy praktykować życie kościoła w świadomości jednego nowego człowieka – w. 10–11; Ef 4:23–24; Flm 1–2, 10–19:

- A. W Liście do Kolosan 4:7–17 widzimy praktyczną ilustrację objawienia się jednego nowego człowieka oraz świadomości tego jednego nowego człowieka:
1. Zarówno święci w Kolosach, jak i Paweł, oraz ci, którzy mu towarzyszyli, byli w rzeczywistości członkami jednego nowego człowieka i mieli świadomość tego jednego nowego człowieka.
 2. Słowa Pawła dotyczące czytania listów dowodzą, że nie było różnicy między kościołem w Laodycei a kościołem w Kolosach; jego słowa oznaczają społeczność, jedność, harmonię i bliski kontakt – w. 16.
 3. Pomimo wszystkich różnic narodowościowych, rasowych i klasowych istniał na ziemi w praktyce jeden nowy człowiek, stworzony w Chrystusie Jezusie; w różnych miastach istniały nie tylko kościoły miejscowe – istniał jeden nowy człowiek w sposób rzeczywisty i praktyczny – Ef 2:15.
- B. Jeśli mamy świadomość jednego nowego człowieka, zdamy sobie sprawę, że wszystkie kościoły miejscowe w różnych krajach są jednym nowym człowiekiem – w. 21–22.
- C. List do Filemona należy traktować jako kontynuację czwartego rozdziału Listu do Kolosan, gdyż stanowi on ilustrację równego statusu wierzących w nowym człowieku – Flm 1–2, 10–19:
1. Przykład z Onezymem i Filemonem pokazuje, że w nowym człowieku wszyscy wierzący mają równy status.
 2. Zniesione zostało rozróżnienie rangi społecznej i statusu wierzących, ponieważ wierzący zostali ukonstytuowani wszechzawierającym Chrystusem, który jest ich życiem – Kol 3:4.
 3. W praktyce Bożej ekonomii kluczowe jest, aby zniknęły wszelkie ślady statusu społecznego i różnic między rasami i narodami – w. 10–11.
 4. Jeśli zobaczymy, że w nowym człowieku wierzący mają równy status, znikną wśród nas problemy związane z pozycją społeczną, narodowością czy rasą – 1 Kor 12:13; Ga 3:28; Kol 3:10–11.
 5. Równy status wierzących to kwestia miłości, która wypływa z wiary; w nowym człowieku wierzący miłują się nawzajem w wierze – w. 14; Tt 3:15.

III. Aby praktykować życie kościoła w świadomości jednego nowego człowieka, musimy prowadzić życie w wewnętrznych częściach Chrystusa Jezusa i obierać wewnętrzne części Chrystusa za swoje – Flp 1:8; Kol 3:10–12; Ef 3:16–17; 4:22–24:

- A. Wewnętrzne części oznaczają wewnętrzne uczucie, czułość i współczucie – Flp 1:8; 2:1; Kol 3:12.
- B. Jako człowiek Chrystus posiadał ludzkie wewnętrzne części z ich różnymi funkcjami, a doświadczenia Chrystusa w Jego wewnętrznych częściach były doświadczeniami w umyśle, emocjach, woli, duszy, sercu i duchu, obejmującymi Jego miłość, pragnienia, uczucia, myśli, decyzje, motywy i zamiary – Łk 2:49; J 2:17; Mt 26:39; Iz 53:12; 42:4; Mk 2:8.
- C. Paweł był osobą, która nieustannie doświadczała Chrystusa w Jego wewnętrznych częściach – Flp 2:5; 1 Kor 2:16b; Rz 8:6:
1. Paweł był jedno z Chrystusem nawet w Jego wewnętrznych częściach – w Jego miłości, czułym miłosierdziu i współczuciu.
 2. Paweł nie zachował swoich wewnętrznych części, ale obrał wewnętrzne części Chrystusa za swoje – Flp 2:5:
 - a. Obrął nie tylko umysł Chrystusa, lecz także całą Jego wewnętrzną istotę.
 - b. Wewnętrzna istota Pawła została zmieniona, uporządkowana i przebudowana.
 - c. Wewnętrzna istota Pawła została przekonstytuowana wewnętrznymi częściami Chrystusa.

3. To, co było w Chrystusie jako prawda – jako uczciwość, wierność i wiarygodność – było także w Pawle – 2 Kor 11:10.
 4. Miłość Pawła do świętych nie była jego miłością, ale miłością w Chrystusie, która jest miłością Chrystusową; tak więc Paweł miłował świętych nie swoją naturalną miłością, ale miłością Chrystusa – 1 Kor 16:24.
- D. Aby żyć Chrystusa, musimy pozostać w Jego wewnętrznych częściach – Flp 1:21a, 8:
1. Paweł doświadczał wewnętrznych części Chrystusa; był jedno z Chrystusem w Jego wewnętrznych częściach w tęsknocie za świętymi – w. 8.
 2. Paweł nie prowadził życia w swej naturalnej istocie; żył w wewnętrznych częściach Chrystusa.
 3. Jeśli chcemy być tymi, którzy są w Chrystusie, musimy znajdować się w Jego wewnętrznych częściach, w Jego czułych i delikatnych uczuciach – J 15:4.
 4. Żyć Chrystusa to przebywać w Jego wewnętrznych częściach i radować się Nim tam jako łaską – Flp 1:8; 4:23.
- E. Paweł obierał wewnętrzne części Chrystusa Jezusa za swoje własne wewnętrzne części w trosce o kościół jako Ciało Chrystusa i jednego nowego człowieka – 1:8; Kol 3:10–11:
1. Paweł troszczył się o kościół, przyjmując uczucie Chrystusa jako swoje własne; uczucie Chrystusa do kościoła stało się uczuciem Pawła do kościoła – 2 Kor 2:4; 4:12; 11:2; 12:14–15; Kol 1:24.
 2. Podobnie jak Paweł powinniśmy przyjmować uczucie Chrystusa jako nasze własne; jest to najbardziej niezbędne dla naszego zbiorowego życia w jednym nowym człowieku i praktykowania życia kościoła w świadomości jednego nowego człowieka – Rz 12:15.
- F. W Liście do Filemona mamy obraz życia kościoła jako jednego nowego człowieka, wyrażanego w życiu w wewnętrznych częściach Chrystusa Jezusa – w. 7, 12, 20:
1. Wewnętrzne uczucie i przejawy współczucia Pawła powędrowały wraz z Onezymem do Filemona – w. 12.
 2. Jeśli żyjemy w wewnętrznych częściach Chrystusa Jezusa, będziemy praktykować życie kościoła w świadomości jednego nowego człowieka – Flp 1:8; Kol 3:10–12.
 3. Ponieważ jesteśmy częścią zbiorowego jednego nowego człowieka, musimy mieć świadomość nowego człowieka dzięki życiu w wewnętrznych częściach Chrystusa Jezusa, i w ten sposób praktykować życie kościoła w świadomości nowego człowieka, prowadząc życie w wewnętrznych częściach Chrystusa Jezusa – w. 10–12; 1 Kor 12:25–26; Rz 12:15; Flp 1:8.